

vrouw, maar eerbiedigt haar als sekse meer dan eenig ander land; 't heeft eene absolute monarchie, maar beschouwt zijn vorst als een vriend zoowel als een vader; 't bezit geen kunst, maar heeft toch een natuurlijken smaak voor vorm zoowel als kleur; niettegenstaande deze schijnbare tegenstrijdigheden is 't een landje dat als geheel harmonisch is en zich in sterk sprekende lijnen voor onze oogen afteekent.

Het gebied van Montenegro bestond tot 1878 uit niet meer dan 2900 vierkante kilometers en had eene bevolking van ruim 193,000 zielen. Met het traktaat van Berlijn werd het echter met een stuk aan de zee kust van 25 mijlen leng'e en de havens Dulcigno en Antivari verrijkt. Het geheele land is in twee deelen verdeeld, Montenegro en Berda. Het heeft acht provincies, die in gemeenten, en deze weder in dorpen worden verdeeld, enkele waarvan slechts uit een paar groepen hutten bestaan.

De geschiedenis van Montenegro kan in enkele trekken in herinnering worden gebracht. Zij begint eigenlijk pas in 't jaar 1389 met den slag van Kossovo, na welken het Servische rijk zich oploste en bij Turkije werd ingelijfd. Tot dien tijd was Montenegro nu eens aan de Slaven, dan aan de Croaten of Bulgaren onderworpen geweest en had niet meer gewicht in de schaal gelegd dan andere Servische provinciën. Na den slag van Kossovo waren die banden verbroken; de hertogen of vorsten van Cernagora (= Montenegro) onderwierpen zich niet aan het Turksche rijk, en zoo vertegenwoordigde dit kleine takje van den Servischen stam de onafhankelijkheid van het ras, daar het niet de vasal van Amurat II wilde worden. Dit is eene roemrijke bladzijde in de geschiedenis van Montenegro en vijf eeuwen hebben de houding van het kleine vorstendom en zijne achtereenvolgende vorsten geen oogenblik verloochend.

Zoo Agram en Belgrado als de hersenen der Servische quaestie kunnen worden beschouwd, dan is Cettinje daarvan nu nog de arm en het zwaard.

Van den slag van Kossowo af, omvat de geschiedenis van Montenegro drie afzonderlijke tijdperken. De eerste eindigt met 't jaar 1516 en is die van de wereldlijke vorsten, wier laatste afstammeling George I was, hertog uit den stam der Tsernoiewitch, die zich terugtrok in Venetië, vanwaar zijne vrouw was, het bestuur overlatend aan een Germaanschen krijgsvorst. In dit tijdperk werd de hoofdstad verlegd van Labliak naar Cettinje, daar dit laatste door bergen omringd, beter te verdedigen was tegen de invallen der Turken.

Het tweede tijdperk loopt van 1516 tot 1697 en wordt ingenomen door den worstelstrijd tegen dit volk, aan wien het gelukte Cettinje in brand te steken. Toch gelukte het hun niet hun gezag daar te vestigen. Het laatste tijdperk begint met de verkiezing tot den troon van een lid der familie Petrowicz, waartoe nog Helena, de aanstaande koningin van Italië, behoort. De Montenegrijnsche hoofden kozen den *vladika* of krijgshoofd Danilo tot vorst, maar daar hij met deze waardigheid meteen Hoofd der Kerk zijnde, geen huwelijk mocht sluiten, ging de kroon telkens over op neven uit hetzelfde geslacht, totdat in 1852 een andere Danilo zich van de kerkelijke waardigheid ontheedde, en zoo den troon erfelijk maakte in zijn geslacht. Deze Danilo I